

Eens op 'n Tyd

Ons Planeet

Dear Vitta Murrow

Eens aan die
Anderkant van
die Noordewind

The background is a light blue gradient with numerous white snowflakes of various sizes and shapes scattered throughout. There are also several semi-transparent, light blue circular bokeh effects. The overall aesthetic is clean and wintry.

Maak jou oë toe en haal asem.

Stel jou voor dat die lug jou
liggaam soos 'n koel glas water
binnedring en jy kom uit as 'n
passegebore sneeuvlok.

Dit is die lug van Hyrea. 'n Land hoog bo ons. So hoog, om die waarheid te sê, dat as 'n mens daar wil uit kom moet jy verby wolke stoot tot waar die son en maan 'n onwaarskynlike reëling getref het, wat net een keer per jaar opkom en sak. Waar water tot ys verander het.

'n Land wat deur Griffioenen bewaak
word ...

... en dit was die tuiste van Bo, die Wind Loper. Bo was gebore in Hyrea en het daar groot geword. Met die jaarlikse siklus van die son en maan het Bo nuwe dinge bemeester. Bo het leer om weiding te soek, vis te vang en vrugte te pluk. Om hout te kap en te bou. Bo het geleer om te klim, trek en te skaats, net soos ek en jy.

Tog was een ding opvallend anders van Bo en haar familie. Hulle was so groot soos die hoogste bome, hul voete was so groot soos rotse met voetstappe soos donderweer, Hyrea was 'n land van reuse ... en Bo was ook 'n reus.

Om 'n reus te wees, het beteken dat Bo wonderlike dinge kon doen. Sy kon vinnig hardloop en massiewe hoogtes spring. Sy kon beeldhouwerk van kastele in die sneeu bou en plante in haar hare groei.

Die belangrikste, soos alle reise van haar tyd en plek, kon Bo die geheime geskenk van winter bring.

Vir jare was die reuse van Hyrea toevertrou om die winter na die Suidelike Lande te bring. Met hul vyftiende verjaardag het elke reus hul beurt geneem as 'n Wind Loper en het 'n Kaart van die Ouderlinge ontvang.

Die kaart het die jong reuse gerig op 'n trek oor hul koninkryk na die Wintersee - die grens met die Suidelike Lande. Daar sou die Wind Loper 'n dawerende asem loslaat en die winter na die lande daarbuite bring. Dit was 'n gewaardeerde en lewensbelangrike plig.

Soos dié voor Bo, het die winter verskuil in haar geleef, soos 'n hibernerende beer, tot haar vyftiende verjaardag. Toe die dag aanbreek, het Bo teen dagbreek ontbyt geëet en deur die woud gestap om haar reuse bene te rek, en 'n bederf met esdoorn lekkergoed op ys geniet.

Met die terugkeer na haar huis, het Bo 'n Kaart van die Ouderlinge op haar drumpel ontdek. Dit was 'n boekrol wat met 'n yснаald vasgepen was.

Die boekrol het ontvou om 'n groot diagram te openbaar wat die land van Hyrea, 'n groot ring van wit en sprankel, toon. Groot berge aan die een kant, 'n lywige rivier aan die ander kant. Daaronder was die hele Winter see - suiwer ys: 'n plek van ewige winter. Onder dit alles het die Suidelike Lande gelê. Dwaarsdeur die kaart het 'n pad van rooi kolletjies geloop om die manier waarop Bo as 'n Wind Loper moet reis, aan te dui.

Net soos generasies van reuse voor haar, sou Bo die groot trek na die rand van die Suidelike Lande maak en die asem van die winter bied. Dit was van kritieke belang – want die winter het toegelaat dat alle dinge herstel, saam opwarm en hulself gereed te maak vir die grootheid van die lente.

Bo het vertrek, die pad op haar kaart gevolg. Sy het op hoë vestingmure afgekom wat die grens van Hyrea gemerk het. Twee majestueuse hekke het oopgeswaai en Bo ingelui.

Sy het die rivier na die suide gevolg, die skadu van die berge op haar rug. Sy het een keer oor haar skouer gekyk en vir die Griffioenen geknik wat oor Hyrea gewaak het voordat hulle buite sig gegaan het.

Die Kaart van die Ouderling was presies en het alles gehad wat Bo nodig gehad het. Sy het langs die pad kos bymekaar gemaak. Sy het berke geleun om skuiling te vorm wanneer sy rus verlang. En tussen kort oomblikke van pouse het haar kragtige bene haar op haar klim aangedryf. Met Hyrea ver agter haar, het Bo gretig geword om ys vlokke en gletsers vorentoe te sien.

Tog, toe Bo by die rand van die Winter see aankom, het die kaart haar begin mislik. Bo het diep gletsers langs 'n soliede see verwag. Die rooi kolletjies het aangedui dat al wat sy hoef te doen was om oor die see se soliede oppervlak te skaats. Maar dit was glad nie gevries nie. Dit was melkerig en onreëlmatig. En die gletsers langs die groen kolle en bruin modder het klein grassies aan die basis gegroei.

Bo se hart het hard geklop. Haar hele lewe het tot hierdie taak gelei: om oor die Winter see te gly, haar longe te vul met die asem van die winter en dit aan die Suidelike Lande aan die ander kant af te lewer. Maar die Wintersee het warm geword, en die atmosfeer het gelyk asof dit nader aan lente was as aan winter.

Nietemin het Bo die pos aanvaar. Sy het haar reguit gemaak en 'n reuse voet op die see laat gly. Sy het verlang om soos 'n swaan soomloos oor te dryf, maar in plaas daarvan hoor sy 'n geknetter onder haar voete. Haar hart het gesink. Soos Bo skuif, het haar gewig krake laat splinter teen wilde hoeke rondom haar. Maar sy kon nie terugdraai nie. Die Suiderlande het haar nodig gehad om hul winter te lewer.

Bo het geweet sy sal moet hardloop. Bo het haar moed bymekaargeskraap en gehardloop. Met elke tree skreeu die see in krakende protes onder haar voete. Bo het voortgespring en net betyds na die ander kant gekom om te hoor hoe die ys agter haar in groot velle breek. Sy het haar gereed gemaak om haar lot te vervul, om die winterasem te bied en die natuur se balans te handhaaf.

Sy haal so diep asem as wat haar longe dit toelaat, maar toe sy uit asem, het niks gebeur nie. Bo het weer probeer om 'n koel en winterse asem op te wek. 'n Koel mis het uitgestraal, maar geen groot opwaai of ysig kombes soos sy gehoop het nie. Bo, wat oor die Winter see gehardloop het, was kort van asem.

Bo, bekommerd dat sy die nalatenskap misluk het, het besluit om terug te keer na Hyrea. Sy het teruggegaan vanwaar sy gekom het. Maar waar eens die bevrore waters van die Winter see gelê het, lê nou 'n reeks drywende ys skerwe en dele oop water. Bo het gewet iets is nie reg nie. Sy moes terugkeer na Hyrea om hulp te seek.

Bo het op twee groot ysvlakke probeer balanseer, maar hulle het vinnig padgegee en sy was in die koue water gedompel.

Die krag van haar reusagtige raam het die water in 'n golf aangedryf wat ver bo Bo self uitstyg. Die golf het geklim en oorkruip na die oewer waar dit kragtig gebreek het.

Die ysige vloedgolf het 'n stortreën van yskristalle hoog in die lug gestuur. Die kristalle het so hoog gevlieg dat die Griffioenen van Hyrea gesien het hoe die lug in yskristalle gestort het.

Verskrik het die Griffioenen hul vlerke gesprei en die lug
ingespring. Hulle het in 'n formasie gevlieg, gesweef oor die
trek wat Bo geneem het, na die plek in die Winter see waar
Bo begin sink het.

Die diere het Bo na die oppervlak opgelig en toe in die lug. Hulle het haar veilig na Hyrea gevlieg.

Toe die Griffioenen en Bo in sig gekom het, het die reuse van Hyrea bymekaar gekom om uit te vind wat van hul Wind Loper geword het.

Hulle het Bo in warm komberse en mosse toegedraai en haar by 'n vuur laat sit. Terwyl sy warm geword het, het Bo die raaiselagtige vorm van die Winter see vertel en vertel hoe sy kortasem was. Die reuse het gemompel en hul koppe geskud.

“Hoekom het die Winter see sag geword?” het die ouer reuse nagedink.

“Het dit al ooit vantevore gebeur?” het Bo gevra.

Jonger reuse het na vore getree en erken dat hulle oor die
jare gesien het dat die Winter see dun geword het, en het
selfs geluide van ys gehoor wat in water verander het.

Bo was vasbeslote om haar taak deur te sien. Maar as die oorsteek van die smeltende Winter see die verlies van haar eie asem beteken het, hoe sou sy die winter na die Suidelike Lande waai?

Toe onthou Bo die Griffioenen. Hulle het haar gered, en dit het haar 'n idee gegee. Om die winter te bewaar en te deel kan nie meer 'n werk vir een wees nie, maar vir die hele Hyrea. In plaas van een Wind Loper, het Bo voorgestel dat 'n vloot Griffioenen 'n span Wind Lopers kan dra. Dit sal 'n bietjie langer neem, maar dit sal hulle toelaat om hul belofte na te kom.

En so was dit, en was sedertdien, dat wanneer 'n nuwe reus
mondig word in Hyrea, 'n weermag van reuse die lug optrek
op 'n span Griffioenen.

Hulle vlieg van hul gekoesterde koninkryk, oor hul grensland
berge, oor die Winter see en na die grens van die Suidelike
Lande.

Hulle trek 'n gemeenskaplike asem, maak hul oë toe en blaas saggies die stille streling van die winter oor die domeine.

Hulle bring die gawe van rus aan moeë diere. Hulle beskerm sluimerende plante. En skep 'n rede vir byeenkomste en warm omhelsings vir die gemeenskap van die streek.

Op pad huis toe laat die reuse van Hyea en hul voog
Griffioenen 'n spoor van sonwind. Die lug word lewendig
met kleur, om die inwoners van die Suidelike Lande aan die
magie van die winter te herinner. En om standvastigheid in
die Winter see aan te wakker, solank daar ys is, sal die Wind
Lopers nooit 'n besoek mis nie.

THINK

DIGITAL ACADEMY

